

جناب زائر آقا محمّدجواد علیه بهاء الله

هو الله

ای زائر تربت مقدّسه حمد کن خدا را که از وطن مألوف طيّ الوف فرسنگ و فراسخ نمودی و بسا بادیه‌ها پیمودی و چه بسیار صحرا و دریا قطع کردی و زحمات کشیدی تا ببقعه مبارکه مقدّسه نورا فائز شدی آستانه مقدّس بوسیدی و نفحات روضه مبارکه استشمام نمودی و مطاف ملاً اعلی طواف نمودی این موهبتی است که منتهی آمال ملاً اعلی است قدرش بدان و هرچند حال کرامتش ظاهر نه و علامتش باهر نیست ولی عنقریب چون صبح مبین واضح و عیان گردد که این موهبت چه قدر عظیم بود که در چنین ایّامی مثل من و تو گمنامی در این آستان چون راستان حاضر گردیم و بچنین فیض و عنایتی موفّق شویم و هذا من فضل ربّی پس از این گلشن الهی عزم وطن مألوف نما و چنان بشعله نار محبت حیّ قیوم برافروز که نفست تأثیر رحیق مختوم یابد و بمجرّد القاء کلمه مستمع متأثر و سرمست شود این قوّت در حقیقت محبت جمال مبارک چون آفتاب در مطلع آمال موجود و امّا طلوع و ظهورش منوط و مشروط به بندگی جمال قدم روحی لاحیّاته الفداء بکوش تا مظهر رضا شوی و مطلع نور وفا و علیک التّحبّه و التّناء ع ع

این سند از [کتابخانه مراجع](http://www.bahai.org/fa/legal) بهایی دانلود شده است. شما مجاز هستید از متن آن با توجه به مقرّرات مندرج در سایت www.bahai.org/fa/legal استفاده نمایید.

آخرین ویراستاری: ۱۴ مارس ۲۰۲۵، ساعت ۱۰:۰۰ بعد از ظهر